

Resolució:

Juntes i diverses contra les violències masclistes

D'ençà d'uns anys, la violència masclista ha estat al centre de moltes de les polítiques públiques de gènere i de les lleis més transcendents en matèria d'igualtat. Això podria semblar una victòria per a posar fi a la violència masclista. Tanmateix, les eines de política pública que s'han anat generant són insuficients atesa la gran dimensió del treball a desenvolupar. No abasten la complexitat de les violències que pateixen les dones, lesbianes i trans.

La Llei 5/2008, del 24 d'abril, del dret de les dones a eradicar la violència masclista va ser una llei pionera, fruit de la participació i la construcció de consensos entre les organitzacions feministes i els partits polítics. Al seu moment, va ser un gran èxit i va estar considerada la llei més progressista en matèria de violències masclistes a l'Estat Espanyol.

Durant aquests anys, el moviment feminista ha assenyalat diverses mancances en el seu desplegament, així com alguns aspectes que no van ser recollits en el seu moment, i la necessitat d'abordar la violència masclista en tots els seus àmbits per a fer més àmplia i garantista la protecció de totes les víctimes. En aquest sentit, la passada legislatura el Parlament va aprovar la Llei 17/2020 de modificació de la Llei 5/2008 de violències masclistes, gràcies a l'impuls del nostre espai polític. Aquesta llei ha suposat 'ampliar i reforçar la llei, per adaptar-la al moment actual, els canvis que estem vivint com a societat i a les demandes del moviment feminista i per donar-li més robustesa per a protegir els drets de totes les dones, lesbianes i trans, nens i nenes i adolescents. Per exemple, amb la incorporació de la violència institucional i la violència digital. O la obligatorietat de tenir protocols d'atenció als assetjaments sexuals als partits polítics.

Però, encara efectivament la llei catalana contra la violència masclista incorporat una mirada més enllà de la parella, els recursos i serveis d'atenció segueixen enfocant-se molt especialment a un perfil determinat de dona i un tipus de violència. Per això, hem d'ampliar la mirada, dotar de recursos i respondre també a la violència institucional, la violència econòmica, les violències sexuals, l'assetjament laboral, la violència vicària, la violència obstètrica, la violència cap a les dones migrades (especialment, exercida a través de la llei d'estrangeria), envers les dones trans o amb diversitat funcional o els feminicidis efectuats fora del marc de la parella.

La crisi social generada per la pandèmia ha evidenciat la vulnerabilitat social de moltes dones, lesbianes i trans i la necessitat de posar en el centre el valor dels treballs de cura. L'economia feminitzada i no remunerada de la cura, ha estat un amortidor de la manca d'inversió en el sistema social i ha agreujat la situació de les dones més vulnerables. Les violències masclistes també poden convergir amb altres eixos de discriminació, com l'origen, el color de la pell, la situació administrativa, l'edat, la classe social, la diversitat funcional o psíquica, la salut, l'orientació sexual o identitat i expressió de gènere, que fa que impactin de manera agreujada i diferenciada. La interacció d'aquestes discriminacions i situacions s'ha de tenir en compte a l'hora d'abordar les violències masclistes.

Respecte la violència institucional, lluny de la prevenció, protecció i reparació que haurien de garantir les institucions, durant els processos de guarda i règim de visites, en moltes ocasions, es segueix utilitzant l'anomenada Síndrome d'Alienació Parental, especialment contra les dones, tot i que va quedar prohibida a la reforma de la llei que el nostre espai va impulsar. Una síndrome inexistent, negada per l'OMS i el CGPJ, però que s'aplica molt sovint en processos en els quals hi ha denúncia per violència masclista

Resolució:

Juntes i diverses contra les violències masclistes

o d'abusos sexuals a menors. També cal tenir presents els arxivaments per “manca de proves” de les denúncies per assetjament de les treballadores de la llar; o els casos de retirada dels fills i filles per part de la DGAIA basant-se en prejudicis racistes i culturals.

En aquest context de pandèmia, la violència econòmica també està provocant un augment de les precarietats laborals i de la feminització de la pobresa. Tanmateix, aquestes situacions de precarietat no han anat acompanyades per polítiques públiques que donin suport a les dones, lesbianes i trans en situacions de violència masclista. Moltes persones migrades, afectades per la Llei d'Estrangeria, o amb ocupacions sense protecció laboral ni tampoc social, han quedat excloses dels ajuts i subsidis davant l'emergència social. Aquestes mesures han deixat especialment enrere a moltes dones, lesbianes i trans, que per treballar en l'economia informal són precisament les més vulnerables. Al mateix temps, calen polítiques públiques d'habitatge ambiciosos i estructurals que aturin definitivament els desnonaments, ampliin el parc públic i social de l'habitatge i que sancionin l'especulació immobiliària i l'incompliment de la funció social de l'habitatge.

Posar nom a aquestes exclusions i violències ha estat una de les lluites principals del moviment feminista: visibilitzar-les per poder-les combatre, i per aconseguir que les administracions públiques assumeixin aquesta lluita com una tasca pròpia i desenvolupin sistemes de suport i acompanyament per a totes les dones. Calen canvis estructurals claus per a la prevenció, l'atenció i la recuperació de tota mena de violències masclistes. La violència masclista ha de ser una prioritat, una voluntat real de canviar l'organització política, social, econòmica i cultural androcèntrica.

No ens podem permetre parlar d'igualtat en una societat que manté una estructura que perpètua i reproduïx la violència. Hem de treballar per desarticular el model patriarcal, exigir l'equitat de gènere i que totes les polítiques públiques municipals, inclosos els pressupostos, tinguin perspectiva de gènere i feminista. Revisar tot el funcionament de l'administració municipal per evitar generar victimització i suprimir qualsevol tipus de violència institucional, entenen la mateixa com la violència exercida per l'administració pública, per acció o per omissió.

És des d'aquesta perspectiva que des de Catalunya en Comú:

- Mostrem el nostre ferm compromís per l'erradicació de les violències masclistes amb polítiques i mesures que desactivin la violència estructural que sustenta el patriarcat, considerant la diversitat de les dones, adolescents i nenes, la interseccionalitat i l'impacte agreujat i diferenciat quan les violències masclistes es projecten alhora sobre diversos eixos de discriminació.
- Ens comprometem a assegurar l'efectivitat dels drets de les dones, lesbianes i trans, adolescents i nens i nenes, a una vida lliure de violències establint procediments i mesures per evitar la violència institucional i depurant responsabilitats quan qui pertany i/o treballa per a l'administració municipal exerceixi actes de discriminació, així com protegint-les front a les discriminacions que puguin causar tercers.
- Reconeixem que és la lluita del moviment feminista qui ha fet possible els principals avenços en la lluita contra la violència masclista i en garantia dels drets de les dones, i ens adherim al manifest del Novembre Feminista pel 25N 2021: “Fúria feminista contra les violències masclistes. De la por a la ràbia. El 25N ocupem juntes els carrers”. Apostem per ampliar els pressupostos per a incidir qualitativament i quantitativament en els diferents àmbits d'intervenció en violències masclistes: sensibilització i prevenció, detecció, atenció, recuperació i reparació. Amb un pla d'abordatge i amb avaluació de l'impacte d'aquesta ampliació i compromís de seguiment.
- Exigim l'empadronament obligatori immediat a tots els municipis de totes les dones migrades, per tal que no quedin excloses de sistemes d'ajuts, tinguin accés al sistema de salut i al sistema d'atenció social.

Resolució:

Juntes i diverses contra les violències masclistes

- Promoure l'elaboració d'un pla de xoc contra la feminització de la pobresa i recursos per la inserció laboral de les dones. En concret i com a mínim, plans d'ocupació per dones en situació de violències masclistes, alta vulnerabilitat, en situació administrativa irregular, etc. Un pla d'ocupació femení que actuï sobre les causes de la feminització de la pobresa i garanteixi condicions per revertir la precarietat dels sectors més altament feminitzats amb impuls de mesures de conciliació i programes d'adaptació al teletreball. El disseny d'aquestes polítiques públiques ha de permetre mesurar i monitoritzar la presència de dones migrades i racialitzades, i prendre les mesures correctores oportunes per tal de garantir que estiguin representades en totes les àrees i serveis de l'administració, i en totes les categories laborals, amb l'objectiu final que el percentatge de treballadores sigui proporcional a la distribució poblacional dels territoris.
- Promoure polítiques per a garantir l'habitatge social immediat per a dones en situació de violència masclista que estant vivint en condicions de precarietat habitacional, ampliant les places d'emergència i els recursos d'habitatge d'inclusió de les entitats socials. Així com ajuts al lloguer.
- Mostrem el nostre suport a la Juana Rivas i denunciem que ha estat víctima més de la violència institucional d'una justícia patriarcal que no ha tingut en compte les acusacions de violència masclista que hi havia contra el pare dels seus fills, que no els ha protegit i que ha provocat greus danys emocionals tant en ella com en els seus fills. Celebrem que amb l'indult del Govern de l'Estat s'hagi pogut reparar parcialment aquesta injustícia i esperem que la Juana pugui refer la seva vida lliure de violència al costat dels seus fills.